

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: (b. c.)

Cím: Eltemették Kacsóh Pongrácot

Forrás: Világ

Bn

1923. 12. 20.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Kacsóh Pongrác

Idő

"1923"

Személy

Eltemették Kacsóh Pongrácot

Díszbe öltözött, sisakos rendőrök a Kerepesi temető kapujában és hosszú, hosszú sora a gyászolóknak, akik eljöttek, hogy utolsó útjára kísérjék Kacsóh Pongrácot. A ravatalhoz, amelyet szinte elföd a rengeteg koszorú, már délelőttől kezdve egyre jöttek a régi jóbarátok, délután három órára pedig, amikor a koporsót lezárták és a ravatalt kivitték a halottasház előtti nyílt térre, ezekre menő megilletődött tömeg állotta körül Kacsóh Pongrác koporsóját. Akik sohasem ismerték, sohasem látták, de minden dalát tudják, úgy állottak ott ezen a megható végtisztességen, mint sokezer névtelen és ismeretlen megbízottja a földszíntnek és a karzatnak, amely a maga halottját gyászolja a János vitéz zeneszerzőjében.

A koporsó mellett Kacsóh Pongrác legközelebbi hozzátartozói állnak, kivéve János nevű kisfiát, akit nem hoztak el a temetésre. A koszorúk közül, amelyek egymásra halmozva borítják a koporsót, le lehet olvasni ezeket a felirásokat: „A vízontlátásra, Grácikám — Fedák Sári”, „Dr. Kacsóh Pongrácnak — Budapest székesfőváros tanácsa”, „Tekintetes úrnak — hűséges Mari”, „Felejthetetlen barátjának és zeneszerzőjének — Bakonyi Károly”. Azulán ott voltak Bárczy István, Beöthy László és családja, a Vigaszínház, a Fővárosi Operettszínház, a Király-Színház igazgatósága, a Fővárosi Felső Zeneiskola, a főváros VII. ügyosztálya és még sok-sok intézmény és régi jóbarát koszorúja, amelyeket el sem lehet helyezni a ravatalon. A ravatal mellett helyezkedik el a Király-Színház zenekara és a fővárosi egyesített énekkarok.

Három órakor kezdődött meg a gyászszertartás. A Király-Színház zenekara eljátszotta a Mézeskalács gyászindulóját és Ravasz László püspök megható ima után könnyekig megindító gyászbeszédet mondott Kacsóh Pongrácra. — Az élete éjszaka volt — mondotta — és ennek egyetlen fénye volt egy felülről jött melódia. A magyar fájdalom, öröm, büszkeség, minden, ami élet van ebben a nemzetben, az daliá vált benne. Történetfró volt és tolla a vonó. De hiába tört el a hegedű és hiába hullott szét a hegedű fája, a dal megmaradt és hiába tört össze benne az élet, mindörökké megmaradt számunkra halhatatlan műve.

Utána a székesfőváros tanácsa és közönsége nevében Zilahi Kiss Jenő alpolgármester mondott beszédet, majd a különböző küldöttségek megbízottjai búcsúztatták el Kacsóh Pongrácot, közben pedig a fővárosi énekkar Bach choralját énekelte, azt, amelyet még Kacsóh Pongrác tanított be. Heltai Jenő a Magyar Színpadi Szerzők Egyesülete nevében mondott csöndes, könnyes, szomorú búcsúztatót, amely után a koporsót kocsira tették és elindult a menet a főváros által följánlott dízsírhely felé. A koporsó után Kacsóh Pongrác családtagjai, utánuk Bárczy István és Fedák Sári mentek, mögöttük pedig az óriási gyászoló sokaság.

A nyitott sírnál Beöthy László búcsúzott el a Király-Színház igazgatósága és Kacsóh Pongrác barátai nevében a nagy halottól, beszéde végeztével pedig olyan jelenet következett, amelyet csak a legnagyobb megindultsággal és könnyekkel fakasztó érzékenyüléssel lehetett végignézni. A Király-Színház zenekara játszani kezdte a János vitéz dalát, amelynek kezdete Egy rózsaszál szebben beszél... Fedák Sárinak és Nádor Jenőnek kellett volna elénekelniük a dalt a nyitott sírnál. Amint a zene felhangzott, csukló zokogásba fulladt a hangjuk, Nádor Jenőnek könnyek peregtek az arcán, miközben halkán énekelt, Fedák Sári pedig zokogva ráborult színésztársának a vállára és így összeborulva siratták el a nyitott sírnál Kacsóh Pongrác legszebb dala mellett a halott szerzőt.

Ezalatt leeresztették a koporsót a nyitott sírba és a rózsaszálak hullottak Kacsóh Pongrác koporsójára. Akinek csak egy rózsája volt, a könnyes, utolsó üdvözlését, utolsó kézzorítását küldte vele a János vitéz muzikusának. Hullott a virág, a sok piros, fehér és sárga rózsán a mély sírba, elborították a koporsót, aztán feketén dobbant az első görgöngy és az anyaföld magába zárta Kacsóh Pongrácot.

(b. c.)

Székesfővárosi hazinyomda 1922

Közp. nyo.